Pregaria.cat

Entrada

Puja la marea!

Fa ja molta estona que vas notant que puja la marea. No la del mar sinó la de la teva indignació. Vau començar la conversa amb certa tranquil·litat, tot i les discrepàncies. Poc a poc el to de veu s'ha anat elevant, i el que més augmenta és la teva tensió interior. Et dius, noto com puja la marea des del meu estómac i si no hi poso remei aviat vindrà l'explosió.

Ho saps per experiència personal, si la marea arriba a un punt determinat és ja incontrolable, i de fet comences a tenir ganes de que ho sigui, i li puguis explotar al que tens davant teu moltes de les coses que no li has dit abans... i amb força. Sí, amb molta força.

Per uns instants et passa pel cap aquella imatge que vas contemplar a Toledo de la pintura del Greco sobre l'espoli de Jesús, aquella mirada cap al cel, carregada de dolor, de fe, de paciència i fins de comunió. La mirada del silenci heroic que en ella mateixa porta el perdó i la reconciliació. Aquest record imaginatiu entra a la teva ment de forma sobtada, com una moció de dalt.

T'has alçat i li dius: "un moment, tinc una trucada urgent que em vaig comprometre a fer aquesta hora, et fa res que continuem dintre d'un quart o vint minuts". Ell per uns moments resta aturat, no esperava una interrupció. Veus en els seus ulls una certa contradicció, no té, però, més remei que parar. És possible que la seva marea també estigués ja a punt d'esclatar, o podria ser que no, que el que cerca és precisament la confrontació. "D'acord", et diu, tornaré d'aquí a 20 minuts.

Senyor, tu saps que el meu caràcter és molt fort i que puc arribar a ser dur i fins injust. Ajuda'm, si us plau, si em deixo portar per la ira anem de cara a un daltabaix. Dóna'm la teva pau, la teva paciència, ajuda'm a escoltar, callar, entendre i posar distància per tal de que aquesta qüestió la resolguem demà, i no ara.

Recolzant els braços sobre la taula, les mans tapant els ulls, has anat asserenant el teu esperit. L'aigua salada comença a baixar, l'harmonia va entrant. Al cap d'una estona quan obres els ulls veus la realitat que t'envolta de forma diferent. I quan truca a la porta el teu soci estàs ja en condicions d'escoltar i moderar la trobada. No hi haurà mala mar ni que ell ho intenti.

Ho vas anar aprenent fa ja bastants anys. Quan del cor les onades de tempesta s'exciten, és millor no deixar-les que arribin a la boca, cercar el que sigui per pacificar-te. Per asserenar les primeres tempestes potser et feia falta una o dues hores. Havies de sortir del despatx o de casa i caminar molt ràpid fins que lentament anés tornant la pau. Ara, en canvi, l'enuig et passa molt de tant en tant, i el temps que et fa falta per controlar-te normalment és molt més curt.

Quan la gent et diu: quin bo caràcter que tens.... per dintre penses: el Senyor sap com m'ha costat inventar els recursos, abans d'explotar....

Jesús Renau sj.